

[A. C. Normann.]

Lovforslaget hviler jo på den af søfartskommissionen af 1947 afgivne betænkning, der ikke er baseret på nogen enighed i denne kommission. Det siger sig selv, at intet af rigsdagens partier kan undlade at veje de to hovedhensyn meget grundigt op imod hinanden: på den ene side det overvejende hensyn, nemlig hensynet til liv og velfærd samt en betryggende drift, og på den anden side hensynet til, hvilken bemanning der praktisk, af konkurrencemæssige og pladsmæssige grunde, er mulig, når man ønsker at give dansk skibsfart den bedst mulige placering i forhold til andre landes.

Lovforslaget er fremsat — og det er jo det, der giver det dets særlige baggrund og måske også øger problemstillingen en lille smule —, fordi bekendtgørelsen af 18. november 1939 efter fragtnævnslovens bortfald er ophævet med udgangen af marts 1949. Den forstærkning af bemanningen og ud-kigtstjenesten, som bekendtgørelsen gennemførte i 1939, var jo motiveret med krigsforholdene, og det er derfor også forståeligt, at de direkte interesserede parter måske har haft vanskeligt ved at finde frem til et fælles syn på omfanget af minimumsbemanningen i fredstid.

Løvrigt er det sådan, at de bemandingskalaer, som forslaget opstiller — såvel som de øvrige paragraffer —, således som jeg sagde før, under hensyn til deres særlige karakter stærkt egner sig for udvalgsbehandling. Jeg vil derfor under denne behandling kun gøre en enkelt bemærkning af principiel karakter med hensyn til bemanningen.

Det gælder for skibe af alle størrelser, at tvivl kan rejses om betimeligheden af de bemandingskalaer, der her er tale om. De hidtidige bemandingsregler omfatter kun skibe over en størrelse af 500 brutto registertons. Nu har man ført skalaen helt ned til skibe af en størrelse fra 150 brutto registertons. Dette krav er jeg bange for går en lille smule ud over det rimelige. Den største del af småskibsflåden sejler jo i indenrigsfart eller på korte udenrigsfarter, altså med kortvarige sejltider mellem hver anløbning, og ikke mindst denne sejlads er i øjeblikket trængt i en så knivskarp konkurrence, at man bør tage ethvert hensyn, som det overhovedet er muligt at tage, til denne del af vor flåde for at styrke dens konkurrenceevne.

Kjeldgaard Iversen: Jeg er ikke i tvivl om, at det, der ligger bag dette lovforslag, er ønsket om at opnå større sikkerhed til søs for mandskabet og for materiellet, at

opnå bedre forhold for det underordnede personel i dets helhed. Formålet er altså godt, og vi vil fra vort parti medvirke til den bedst mulige løsning.

Men jeg tvivler om, at det er i søfolkenes eller i redernes interesse, hvis man gør rammerne altfor stramme, hvis man laver rammerne for bemandingsreglerne så stramme, at dansk skibsfart dårligt kan tage konkurrencen op.

Mon ikke de interesserede parter bedst kan løse problemerne i fællesskab? Det er jo dog i redernes interesse at få det bedst mulige personel, den mest kvalificerede besætning. I hvert fald er det min opfattelse, at de redere, der gør noget for deres personel både med hensyn til forholdene ombord og med hensyn til lønninger, får de bedst kvalificerede, de bedst uddannede folk. Det betyder samtidig, at skibene sejler med større sikkerhed og med større indtjeningsmuligheder. Det er også i søfolkenes interesse at have mulighed for at nå frem til tilfredsstillende forhold uden at hemmes af for stramme regler med hensyn til alder og bemandingsreglement.

Jeg har altid været bange for altfor faste rammer i et erhverv. Når man lægger rammerne for fast og for stramt, hemmer man på flere måder erhvervet i dets udvikling, og det kan kun virke uheldigt; så er der ikke mere tale om beskæftigelsesfremmende, men tværtimod om det modsatte, beskæftigelseshemmende foranstaltninger. Man burde efter min mening i højere grad bygge på en ansvarslovgivning, der tager sigte på lovforslagets § 1, og så derigennem skride ind, hvis man trods alt forsøger at tilsidesætte hensynet til menneskeliv og menneskekår.

Lynnerup Nielsen: Dette lovforslag er i alt væsentligt affattet enslydende med det, som blev fremsat i forrige rigsdagssamling, men som ikke nåede at blive færdigbehandlet. Vore søfolk venter en lovgivning, der giver dem den bedst mulige sikkerhed under deres arbejde på søen, et erhverv, der jo fra naturens hånd indebærer mange farer med risiko for menneskeliv. Selvom det foreliggende lovforslag i det væsentlige er udformet på basis af den betænkning, der blev afgivet af søfartskommissionen af 1947, tror jeg ikke, at lovforslaget på langt nær opfylder de forhåbninger og forventninger, som vore søfolk har næret til en lovgivning på deres specielle arbejdsområde. Jeg tror, at kun en ringe procent af dette erhvervs direkte udøvere vil føle sig tilfredsstillet, hvis lov-